

IDRETTSSAMMENSLÅINGEN I SANDVIKA 1945

Andre verdenskrig var over. Av flere grunner var samhold løsningen, mente tre idrettsklubber i Sandvika, og slo seg sammen til én. I dag heter resultatet Bærum Sportsklubb. Idrettslaget Tyrving skulle egentlig være den fjerde addenden i regnestykket. Hva fikk Tyrving til å si nei?

Vi har tidligere publisert en artikkel om årene mellom 1984 og 1990, da det foregikk en lengre debatt om Tyrving skulle slå seg sammen med andre klubber. Den gang så man også over kommunegrensene, da Asker var med i bildet, sammen med Fossum, Bærums Verk og en kort periode Stabæk. Til slutt bestemte et møte i Tyrving å vrake tilbudet om sammenslåing, mens nyvinningen som de tre førstnevnte klubbene prøvde seg med, Asker og Bærum Friidrettsklubb, kun holdt stand i sesongene 1990 og 1991.¹

Sammenslåingsdebatten var imidlertid ikke ny, for også i 1945–46 ble dette diskutert. I årene etter andre verdenskrig var sammenslåing et meget aktuelt tema, og da mellom alle idrettslagene i Sandvika.

I denne debatten fantes det visse likheter med 1980-tallet, blant annet i hvordan Tyrving argumenterte mot sammenslåing, og at klubbene hadde delt på et anlegg i forkant av sammenslåingsplanene. På den annen side bød andre verdenskrig på et bakteppe som gjorde situasjonen i 1945–46 unik. Vi skal i denne artikkelen se på hvorfor sammenslåing ble diskutert, og av Tyrving avvist.

Merk: Idrettslaget Tyrving het Tanum Idrettslag fra 1926 til 15. november 1945. For enkelhets skyld vil jeg bare kalle klubben Tyrving i denne artikkelen.

Lillebrødre og lillesøstre av Grane

I dag deler Tyrving klubbhus med Bærum Sportsklubb. Bærum SK er i dag en rein fotballklubb, men slik har det ikke alltid vært. Klubben, som tidligere har hett både Grane og Mode, har drevet med ski, bandy, ishockey, håndball – og friidrett. Faktisk må man kunne si at Grane og Stabæk en stund var helt dominerende i friidrett, og delte Bærum kommune mellom seg, slik at Grane dominerte i Vestre Bærum og Stabæk i Østre. En parallell er kanskje orienteringssporten i dag, hvor Tyrving og Fossum har hovednedslagsfelt i hver sin del av Bærum kommune.

På mange måter var Granes storhetstid i friidrett på 1920-tallet. Klubben satte flere norske rekorder på 4 x 1500 meter og vant et norgesmesterskap på 4 x 400 meter i 1924 ved John Tronstad, Sverre Nerbye, Ivar Luytkis og Leif Tronstad. Sistnevnte ble seinere kjent som en av hjernene bak tungtvannssabotasjen under krigen. Nerbye hadde også en uoffisiell bestenotering på 1000 meter.²

På denne tida var Tyrving så vidt stiftet. Det skjedde i 1922, og klubben med tilhold på Staversletta var eksklusivt for barn og unge. Kommunikasjonene var dårlige, og barn hadde ikke sjanse til å bli kjørt til trening som i dag. Det var lettere å danne en egen klubb. For så vidt hadde noen ungdommer gjort dette allerede, men her slapp ikke barna til, så de sto på egne bein – og ble

1 [Fra forslag til avslag. Tyrvings debatt 1984–1990 om overbygningssklubb i friidrett av Morten Haave](#), Tyrving.no.

2 NFIF-statistikk, deriblant <https://www.friidrett.no/globalassets/aktivitet/statistikk/rekordenes-utvikling/www.friidrett.no-mutvlop.htm>.

stående. I vel et tiår var det imidlertid altfor tidlig å ta opp den sportslige kampen med Grane. Klubben ble dermed lillebror – fra 1930 ble jenter med.³

I Sandvika fantes det også, fra 1927, en klubb som het Sandvika Arbeideridrettslag. Hvorfor kom det et nytt idrettslag med et slikt navn? Det skyldtes i korte trekk at ei rekke arbeidere og sosialister i Norge var blitt så misfornøyd med hvordan idrettsforbundet ble styrt, at de i 1924 brøt ut og dannet et eget idrettsforbund. Sandvika AIL konkurrerte dermed ikke mot Grane eller Tyrving, men mot Høvik Arbeideridrettslag, Arbeideridrettslaget Viking (i dag: Jutul) og så videre.

Sandvika AIL hadde i første rekke to dyktige brødre, Oddvar og Willy Sponberg. Oddvar Sponberg ble arbeidermester i kappgang i 1938, 1939 og 1940, mens Willy ble arbeidermester på 800 og 1500 meter i 1939.⁴ Klubben dreiv også med fotball, bandy, boksing og ski.

Samarbeid før krigen

Det fantes en del samarbeid mellom klubbene også før krigen. Særlig skyldtes dette at de delte på bare én bane, Kadettangen. Det var ikke penger til å drive mer enn en bane, knapt nok til den ene. Til dels var også Bærum Roklubb inne i driften, før klubbene måtte gi opp og kommunen tok over i 1931. Men i 1938 fikk Kadettangen nytt banedekke og nye garderober. I den anledning arrangerte klubbene som sognet til banen et felles åpningsstevne.⁵

Et annet eksempel er Vestmarkaløpet som ble startet i 1933, et 25 kilometers skogsløp fra Sollihøgda til Tanum skole. Grane og Tyrving samarbeidet om dette.⁶ Begge klubber hadde fått ideen hver for seg, og «hadde en liten strid» om retten til løpet og navnet, før de fant det bedre å slå seg sammen.⁷

Tyrving forsøkte også å få til et samarbeid med Grane om «Friidrettens dag», 21.–23. juni 1940.⁸ Friidrettens dag ble vel vanskelig å holde under forholdene som da hadde oppstått.

Det var heller ikke vanntette skott mellom Arbeidernes Idrettsforbund og resten av idretten. AIF hadde brutt med den internasjonale kommunistiske idrettsorganisasjonen (RSI) i 1931, og særlig etter «kriseforliket» i norsk politikk skjedde en tilnærming med samtaler om sammenslåing. Før krigen ble dette vedtatt, og satt i verk den 13. september 1940 – i en viss hast som følger av den tyske okkupasjonen.⁹

Mens tilnærmingene pågikk i andre halvdel av 1930-tallet, var konkurranser på tvers av idrettsforbundene tillatt. Disse ble ofte kalt «forliksstevner», men ikke alltid. Et eksempel fra Bærum er at Tyrving og Viking avholdt klubbkamper mot hverandre i terrengløp. Tyrving la det til sin hjemme-«bane», med start ved Tanum skole, og solgte billetter og brus. Viking fikk tilsendt ti fribilletter.¹⁰ I 1940 foreslo også Tyrving å be arbeiderklubben Oslo-Ørn til en klubbkamp hvor Tjalve allerede hadde sagt ja.¹¹

3 *Idrettslaget "Tyrving" gjennom 25 år* (1947). Heretter vil den kalles *Tyrving 25*.

4 *Idrettslaget Mode gjennom 50 år, 1910–26. mars 1960*, s. 56, 126-127. Heretter vil den kalles *Mode 50*.

5 *Mode 50*, s. 18, 54

6 *Mode 50*, s. 52

7 *Tyrving 25*, s. 71

8 *Fri-idrettsstyrets forhandlingsprotokol. Tanum Idrettslag* (1936–1949). Møte 12.12.1939

9 [Store norske leksikon](#); [Norsk krigsleksikon](#)

10 *Fri-idrettsstyrets forhandlingsprotokol. Tanum Idrettslag* (1936–1949). Møte 3.4.1938

11 *Fri-idrettsstyrets forhandlingsprotokol. Tanum Idrettslag* (1936–1949). Møte 26.2.1940

Da det gikk mot sammenslåing av forbundene, fikk Norges Gangforbund dispensasjon til å bruke Oddvar Sponberg på landslaget. Det ble svært vellykket, da han vant 25 kilometer kappgang i en landskamp mot Sverige – «sensasjonelt» og med ei tid helt i verdenstoppen.¹² «Så kom krigen», som det så ofte blir sagt.

Andre verdenskrig

Idretten under andre verdenskrig står beskrevet i en del bøker, og kan derfor beskrives i helt korte trekk. Etter krigsutbruddet 9. april 1940 kan resten av året deles inn i to utviklingstrekk: Til dels stoppet idretten opp fordi folk var ute og kriget, tyskerne beslagla anlegg (deriblant Kadettangen), det ble mangel på utstyr eller lignende. På den annen side syntes mange at det var viktig å fortsette med idretten sin, for slik å kunne returnere til livet i en normal hverdag. Det som skjedde med NM i friidrett høsten 1940 speiler denne dobbeltheten: Ting var i for stor grad i ulage til at et offisielt NM kunne holdes, men Tjalves 50-års-jubileumsstevne fikk en slags status som uoffisielt norgesmesterskap. 25. september 1940 ble derimot Nasjonal Samling utropt til eneste politiske parti, og raskt tok de kontroll over idretten og kommunene.

Denne doble kontrollen førte til at Bærum kommune ansatte Sigvart Caspar Knutsen til å lede et idretts- og friluftsråd. Han var tidligere administrator i Mercantile og seinere Stabæk-medlem som røk uklar med klubben. Knutsens oppgave ble å innsette NS-ledelse eller «positive» folk i ledelsen av alle idrettsklubber, og true med nedleggelse – og gjennomføre dette – mot klubber der ingen ville drive under slike premisser. I 1941 starta han Bærum Idrettsforeninger som en paraplyorganisasjon som skulle ta seg av alt innen administrasjon. Han forsøkte å selge det inn som et gode at klubbene «ikke behøver å ofre sig for annet enn det som har med selve det sportslige å gjøre».

For å gjøre en lang historie kort, nektet styrene i både Grane og Tyrving å delta på NS-premisser. Grane og Sandvika AIL ble eliminert og deres eiendeler konfiskert, mens i Tyrving satte Knutsen inn seg selv som leder – og tilsynelatende eneste medlem. Tallet på idrettsutøvere i Bærum som fortsatte i NS-idretten var sannsynligvis under 1 %. Det er spennende å se på dem som faktisk fortsatte under NS' fane, men det må bli et helt annet tema.¹³

De aller fleste som dreiv idrett videre, gjorde det utenfor NS-nyskapningen¹⁴ Norges Idrettsforbund. Dette var illegalt. Men hvordan drive friidrett og løping under slike forhold? Friidrettsbanene, deriblant Kadettangen, var tatt. Tyrving forsøkte med stevner på Staversletta, men selv det ble etter hvert for åpenlyst og risikabelt. Terrengløp og stafetter utenfor bane ble mest aktuelt.

Da ble det en lykkens beslutning for Tyrving at klubben hadde startet med orientering – for alvor i 1934. Med sitt skogspreg og enkle krav til utstyr var denne idretten perfekt å drive under skjulte forhold, selv om kartsituasjonen var vanskelig – tyskerne så på folk som gikk ute med kart som svært suspekter. Vinterstid kunne skiløp holdes.

Å fortelle om arrangementene får gjøres et annet sted. Viktigst i vår sammenslåings-sammenheng er

12 *Mode 50* s. 56. Merk at Arbeidernes Idrettsforbund ikke hadde noen særforbund, bare idrettskretser.

13 Idretten har blitt beskrevet flere steder før, som regel overflattisk. Bærumsidretten under krigen vil for første gang bli beskrevet i *ordentlig* detalj i en kommende bok av Morten Haave.

14 NS «haste»-sammenslo Norges Landsforbund for Idrett og Arbeidernes Idrettsforbund til sitt NS-dominerte Norges Idrettsforbund. Denne sammenslåingen var som sagt vedtatt uansett, og da det ble gjennomført offisielt etter krigen, ble navnet Norges Idrettsforbund med videre.

at flere, under de vanskelige idrettsforholdene, begynte å søkte sammen. En ny klubb ble grunnlagt sommeren 1944, og klubbnavnet signaliserte ønsker om samhold og enhet: Sandvika Idrettslag. Én by, ett lag, som enkelte sier i dag.¹⁵ Klubben fikk medlemmer fra Grane, Sandvika AIL, Tyrving og klubber lenger unna, til dels tilsig fra gutteklubber som hadde eksistert i noen år.

For eksempel var Harry Hayden med på et lag fra Sandvika IL som vant den store Vestmarkstafetten på ski i 1945.¹⁶ Han var tidligere kretsmester for Tyrving på 4 x 400 meter i 1939 sammen med Helge Ness, Erling Moe og Godtfred Holmvang.¹⁷ Hayden satte også klubbrekord på 800 meter før krigen, med 2.03,1, og trådte mot slutten av 1939 inn som styremedlem i friidrettsgruppa.¹⁸ Etter krigen fortsatte han sitt idrettsliv blant «sammenslåerne» i Grane-miljøet.

«Foruten å drive illegal idrett satte det nye lag seg som oppgave å være forløperen for en senere sammenslutning av idrettslagene i Sandvikadistriktet. Med rette er laget kalt smeltedigelen for denne sammenslutning», heter det i en historisk beretning om Sandvika IL.¹⁹ Personlig kontakt mellom ildsjelene er unektelig en viktig faktor for hvorvidt sammenslåingen kan lykkes, og her måtte det også skje på tvers av sosiale skillelinjer. Lederen i klubben kom fra Arbeideridrettslaget Viking og nestlederen fra Grane.

Mot slutten av krigen ga NS nærmest opp kontrollen over idretten. Det ble holdt åpne illegale arrangementer som ingen reagerte mot, der deltakelsen tidligere ville gitt fengselsstraffer.

En grunn til at NS slakket slik på kontrollen, var at idretten deres hadde så mager deltakelse både kvalitativt og kvantitativt, en annen at krigen gikk så dårlig for Tyskland, en tredje at de manglet drivende krefter. Sigvart Caspar Knutsen ble skutt og drept – av andre grunner enn sin idrettsledelse – den 8. september 1944.²⁰ En representant for Sandvika IL dristet seg til å oppsøke «den lokale 'idrettsfører'» – det er uklart om det dreier seg om Knutsen eller hans etterfølger Odd Krohn – «og forlangte nøkkelen til garderoben på Kadettangen utlevert».²¹

Sammenslutningen blir et faktum

Hovedsaken for klubbene etter at krigen var slutt, var idrettssammenslutningen. Også Tyrving var villige til å diskutere dette. Representanter fra Tyrving, Grane, Sandvika AIL, Sandvika IL og AIL Viking gikk sammen i et interimsstyre.²² Viking falt fra, kanskje ikke så rart siden det er en Skui-klubb. Diskusjonen fortsatte mellom klubbene «som sokner til Kadettangen».²³

Diskusjonene begynte helt sikkert under krigen, mens man ikke kunne holde styremøter og medlemsmøter på normal måte. For Tyrvings del gikk det ikke lang tid etter frigjøringen før saken ble tatt opp i formelle organer. Hovedstyret møtte Sandvika ILs friidrettsgruppe allerede 14. mai 1945. Samtalene gikk antakeligvis ut på det som ble Tyrvings offisielle syn, nemlig at forskjellige

15 Bærum Sportsklubb har også i nyere tid vurdert å bytte navn til Sandvika Sportsklubb.

16 *Mode 50* s. 25-28

17 <http://www.friidrett.no/kretser/akershus/organisasjon/Documents/GODTFRED.pdf> av Willy Hauge

18 *Fri-idrettsstyrets forhandlingsprotokol. Tanum Idrettslag* (1936–1949). Møter 13.11.1939 og 12.12.1939

19 *Mode 50* s. 25

20 Grunnen var hans arbeid i Likvidasjonsstyret, som konfiskerte, takserte og videreformidlet eiendom fra flyktede og arresterte personer, særlig jøder.

21 *Mode 50*, s. 27

22 *Mode 50*, s. 29

23 «Grane går helt og fullt inn for samling av idretten i Sandvika» av Ravi [Ivar Dahl], *Asker og Bærums Budstikke* 3.10.1945 s. 5

idretter skulle konsentreres i forskjellige klubber. I slutten av mai møttes de ulike klubbene i Sandvika. Her satte klubbene ned interimsstyret og ble «enige om å forsøke å ordne med sammenslutningen slik at ingen lag kom til å dyrke samme idretten, ev. til et lag», refereres det i Tyrving's arkiver.²⁴

Tyrving bestemte seg for å gå inn for spesialklubber, hvor Tyrving visstnok skulle spesialisere seg innen friidrett og orientering. Dette ville bety å gi opp håndballaget for kvinner som klubben hadde. Til dels ble denne linja også fulgt i den tida interimsstyret satt. Grane holdt da bare på med bandy, ishockey og håndball for menn, mens de hadde overlatt fotball og friidrett til Sandvika IL.²⁵ For disse klubbene var imidlertid delingen på idretter en grunn til å *jobbe for sammenslåing*, snarere enn en ønskesituasjon som de mente *burde fortsette*.

Når Tyrving refererte at sammenslutning «til et lag» var en slags sekundærløsning, var nok dette enten ønsketenkning eller en feiltolkning av de andre klubbenes forsetter. Etter to interimsstyremøter 6. og 12. juni ble nemlig forhandlingene brutt.²⁶ Klubben holdt så et medlemsmøte på Løkke 18. juni.²⁷ Stemmetallet ble 30 for spesialklubb, 20 mot. Da Grane holdt ekstraordinær generalforsamling i månedsskiftet september–oktober gikk derimot medlemmene «utvetydig» inn for «full og hel sammenslutning til en storklubb». De mente å vite at det var «samme stemning i de andre foreninger unntatt Tanum».²⁸

Tyrving ser ikke ut til å ha brukt noe mer energi på spørsmålet. Interne papirer tilsier at man var mer opptatt av å arrangere «idrettsåpning i Bærum» på Kadettangen, noe man i og for seg også samarbeidet med andre klubber om. Stevnet besto av 1500 meter, en stafett, håndball- og fotballkamper.²⁹

5. november 1945 var sammenslutningen et faktum – uten Tyrving. Den nye klubben skulle tilby friidrett, orientering, kappgang, bandy, ishockey, håndball og fotball, og ble kalt for Grane-Sandvika.³⁰ Dels skyldtes det at man ville beholde navnene fra både Grane, Sandvika AIL og Sandvika IL. Klubben skulle også markeres som Sandvikas lag. En siste grunn var at man kanskje var nødt til å hekte på stedsnavnet for å få lov til å beholde navnet Grane.

Det fikk de ikke. Norges Idrettsforbund gjennomførte en navnemessig opprydning i norsk idrett, og ønsket at færrest mulig klubber skulle ha samme navn. NIF ga eneretten til Idrettsklubben Grane i Arendal, og Sandvika-klubben byttet navn til Mode den 18. desember 1946. Fra en norrøn mytologisk hest til en sønn av guden Tor.³¹

Veien videre

Idrettslaget Mode fikk umiddelbart gode resultater, og opplevde sin idrettslige storhetstid – hittil. Utøverne sørget for norgesmesterskap i håndball i 1946, i bandy i 1949 og på 4 x 100 meter i 1950. Klubben hadde hele 900 medlemmer. Samtidig het det at «Rekrutteringen til de aktives rekker var

24 Dagbok 21. april–8. nov. 1941 og 8. mai–5. juli 1945. IL Tyrving's arkiv. Oppføringer i mai 1941.

25 «Grane går helt og fullt inn for samling av idretten i Sandvika», op.cit.

26 Dagbok 21. april–8. nov. 1941 og 8. mai–5. juli 1945. IL Tyrving's arkiv. Oppføringer i juni 1941.

27 *Fri-idrettsstyrets forhandlingsprotokol. Tanum Idrettslag* (1936–1949). Møte 4.6.1946

28 «Grane går helt og fullt inn for samling av idretten i Sandvika», op.cit.

29 Dagbok 21. april–8. nov. 1941 og 8. mai–5. juli 1945. IL Tyrving's arkiv. Oppføringer juni–juli 1941.

30 *Mode* 50 s. 29

31 «Laget og navnet. Grane-Sandvika – Mode» av Fredrik Nyquist, *Mode* 1/1947, s. 1. Andre klubber fikk derimot beholde klubbnavnet ved å hekte på stedsnavnet, for eksempel Ørn: Trondheims-Ørn og Ørn-Horten.

mangelfull og det var smått om tilgang på nye folk til administrasjonen». ³² Det var vel en slik utvikling som gjorde at klubben droppet de fleste idrettene, og i dag bare står igjen med fotball.

Tyrving og Jutul ble altså stående utenfor sammenslutningen, men fortsatte samarbeidet. I innendørssesongen 1946–47 holdt klubbene felles innendørstreninger i friidrett. Juniorgruppa, kvinnene og mennene hadde suksessive treninger mellom 18 og 22, med Torgeir Brandvold som trener for de eldste. Klarte man å øke til to treningsdager i uka, skulle også jentene få slippe til – da i stedet for juniorene, het det. Jutul skulle bidra med innkjøp av utstyr, samt å skaffe en lege til «legemsundersøkelse», foreslo Tyrving. ³³ Tyrving inviterte også Jutul til klubbkamper, og til å holde sine klubbmesterskap samtidig med Tyrvings. Det ble ikke noe av, men det hindret ikke Tyrving i å foreslå samarbeid også for vinteren 1947–48 og 1948–49. Her var også Haslum IL og, den første sesongen, Bærum Kajakklubb inne i bildet. ³⁴

Hvorfor Tyrving alene?

I 1945 var Tyrving 23 år som klubb, men fortsatt en skjør plante. Det kunne gått mot at Tyrving ble med i idrettssammenslutningen, og opphørte som egen klubb. Erfaringene under andre verdenskrig pekte i betydelig grad mot samarbeid. For å stå på egne bein var det en nødvendig forutsetning at klubben hadde opplevd et gjennombrudd i løpet av sitt første kvartsekel. Et slikt gjennombrudd hadde altså funnet sted, og etter å ha studert spørsmålet litt, tror jeg hovedgrunnen er orientering.

Orienteringsidretten hadde dukket opp på et perfekt tidspunkt, rett før andre verdenskrig. Under krigen passet det godt å løpe i skogen, og sporten fikk et oppsving. Tyrving fikk dermed opprettholdt en av sine «kjerneaktiviteter» hele perioden mens banefriidretten lå nede. Det skapte samhold og identitet. Tyrving var villig til å droppe lagspill og ballspill for å beholde sine kjerneidretter, som hadde blitt viktige historisk, tross det at klubben hadde en kort historie. Under krigen klubben mistet klubben også en av de ivrige orienteringsløperne, Erling Staver, som dessuten var lillebroren til klubbens lederskikkelser Rolf og Kristoffer Staver. Dette bidro også til samhold og identitetsbygging, i den forstand at man tok opp hans forslag på klubbnavn og i 1945 vedtok det som nytt navn: Tyrving.

Et annet viktig moment i Tyrving var at kvinnene ble med. Tyrving fikk engasjert kvinnene i idretten på en ordentlig måte. Solveig Tanum gikk foran med offisielle norgesrekorder i friidrett i 1931, og selv om hun ikke holdt på så lenge, fylte det seg på med nye utøvere. Ei tid var det imidlertid håndballaget som ble drevet mest seriøst, og dette kvinnelaget var Tyrving som sagt villig til å gi slipp på for å få holde på som spesialklubb i friidrett og orientering.

Etter at Tyrving bestemte seg for å fortsette alene, tok klubben et helt avgjørende skritt for sin egen framtid ved å satse ytterligere på kvinner. Om ikke lenge Tyrving ble også den naturlige klubben for kvinner fra Østre Bærum (i stedet for Stabæk), Dette ballet bare på seg seinere, blant annet med Unni Sæther som deltok i EM i 1950.

Og ikke minst betød det mye at Godtfred Holmvang ble med. Da han skulle begynne med friidrett, i 1931, skal han ha spurt klassekameraten Erling Staver om det var best å melde seg inn i Grane eller

³² *Mode 50* s. 31

³³ *Fri-idrettsstyrets forhandlingsprotokol. Tanum Idrettslag* (1936–1949). Møter 22.11.1946, 6.12.1946

³⁴ *Fri-idrettsstyrets forhandlingsprotokol. Tanum Idrettslag* (1936–1949). Møter 17.1.1947, 14.2.1947, 7.8.1947, 7.11.1948

Stabæk. Staver fikk ham til å velge Tyrving.³⁵ Allerede før krigen nådde han sitt toppnivå i sprintøvelsene, uten å bære klubben alene, men da den allsidige utøveren vant tikampen i EM i 1946 var det gull verdt for interessen for Tyrving. I 1959 fasttømret klubben så sin posisjon i friidretts-Norge gjennom et nyopprettet stevne: Tyrvinglekene.

Friidretten rett etter krigen var ennå ikke god til å bære klubben på egen hånd, men hadde potensiale. Tyrving hadde heller ikke et eget anlegg, men delte det med andre. Dette var momenter som dukket opp igjen i sammenslåingsdebatten i 1984–1990. Det som særlig var nytt på 1980-tallet var hensynet til økonomi og sponsormarked, og frykten for å miste toppsatsende utøvere til andre klubber. Så seriøs – for å bruke det uttrykket – var ikke idretten ennå på 1940-tallet. Argumentene som avgjorde debattene, var nok begge gangene preget av en følelse av identitet, at klubben hadde oppnådd noe eget som det var verdt å bevare, og at man kunne samarbeide bedre på andre måter enn ved å slå seg sammen.

av Morten Haave